21/03/2019

25η Μαρτίου 1821 και η συμβολή του Κλήρου στον Αγώνα

/ Γνώμες

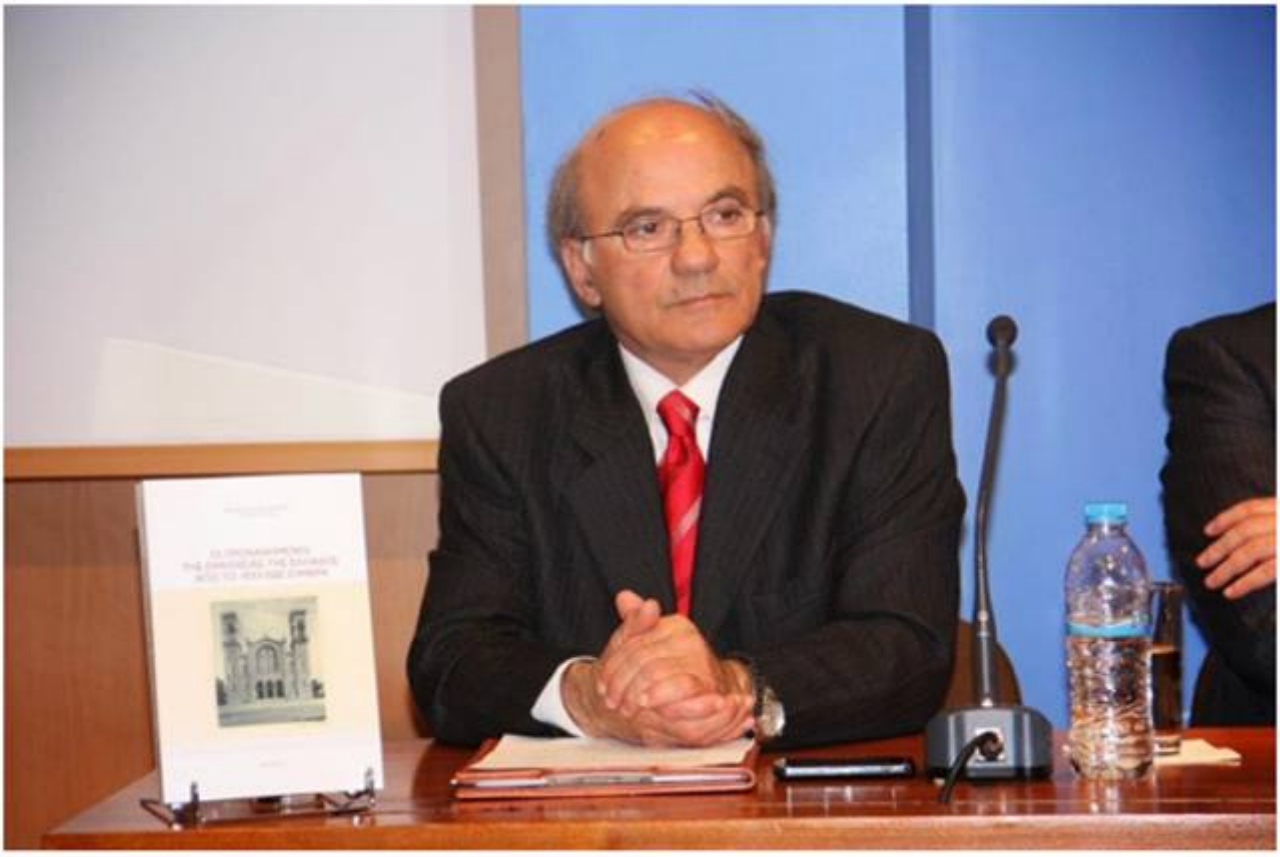

Για την επέτειο της Εθνικής παλιγγενεσίας αλλά και τη συμβολή του Κλήρου στον Αγώνα γράφει ο καθηγητής Χρήστος Γερ. Σιάσος. Αναλυτικότερα αναφέρει, “Η ανάμνηση των δύο γεγονότων που γιορτάζουμε την 25η Μαρτίου αποτελεί τη μοναδική διπλή γιορτή που καθιερώθηκε από το βασιλιά Όθωνα το 1838. Η ημέρα αυτή μας θυμίζει το τέλος δύο δραμάτων, Πανανθρώπινο το ένα, Εθνικό το άλλο. «Έχουνε σκόλη η Παναγιά και η Ελλάς μεγάλη, η μια τον κρίνο δέχεται, δάφνης κλωνάρι η άλλη».

Πλανιέται η φαντασία μας από την Μυροβόλο Ναζαρέτ ως την τρισένδοξη και ανθισμένη Αγία Λαύρα. Στη Ναζαρέτ ακούμε τον Αρχάγγελο Γαβριήλ να λέει στην Παναγιά μας, «...Χαίρε, δι’ ής νεουργείται η κτίσις, χαίρε, δι’ ής βρεφουργείται ο Κτίστης. Χαίρε, Νύμφη Ανύμφευτε...».

Στο Μοναστήρι της Αγίας Λαύρας, εκεί όπου έγιναν τα Άγια των Αγίων, ο Σεβάσμιος Ιεράρχης Παλαιών Πατρών Γερμανός κηρύττει για την Ανάσταση του

Γένους. Μόνο που της Ανάστασης του Γένους, ο Γολγοθάς ήταν μακρύς, ανηφορικός και ματωμένος και η Μεγάλη Εβδομάδα του Γένους μας, κράτησε πολλά χρόνια και ο κρίνος της Παναγιάς μας ήταν η Ελπίδα, το στήριγμα και το καταφύγιο ολόκληρου του Ελληνισμού.
Η Πατρίδα μας, στις 29 Μαΐου 1453, βρέθηκε κάτω από τον τουρκικό ζυγό και πολλοί έλεγαν ότι χάθηκε σαν Έθνος, όμως, πολλές γενιές έζησαν και πέθαναν με το όνειρο που κάποια ημέρα άναψε η σπίθα για τη Λευτεριά. Οι χώροι της Λευτεριάς μας έγιναν το απάγκιο των διωγμένων και το ορμητήριο των αγωνιστών.
Τα Μοναστήρια φύλαξαν του θησαυρούς του γένους μας, έγιναν η Κιβωτός για τα Ιερά και τα Όσια της φυλής μας και εξασφαλίστηκε η Εθνική μας επιβίωση. Μέσα από τα Μοναστήρια, τα Κρυφά Σχολειά, οι ρασοφόροι Κληρικοί αναμοχλεύανε στη στάχτη του σκλαβωμένου γένους, τους σπινθήρες της Πνευματικής φωτιάς που είχε ανάψει η φλόγα του Βυζαντίου.
Το βλέμμα του Καλόγερου που όταν κοίταζε την εικόνα της Παναγιάς, ταραγμένη από πόθο η αδούλωτη ψυχή του, μοιρολογούσε κι έλεγε, «Ποτέ Παναγιά μου, Ως πότε Παναγιά μου» και το θαύμα έγινε, κι ήταν ο Ευαγγελισμός, κι ήταν η 25η Μαρτίου 1821, αυτή την ημέρα μίλησε η Παναγιά μας. Ο φλογερός Παπαφλέσσας και πολλοί άλλοι Καλόγεροι, αυτοί οι άγγελοι του Εθνικού λυτρωμού μας, αφού έψαλλαν το, «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια…» άρπαξαν το Άγιο Δισκοπότηρο και το τουφέκι και βάδισαν αντάμα στα Ιερά βήματα – χώματα της Ιστορίας μας, στην Άγια Λαύρα, στην Αλαμάνα, στη Τρίπολη, στο Μεσολόγγι, στα Δερβενάκια, στη Σαλαμίνα, στις Θερμοπύλες, στο Ζάλογγο, στα Ψαρά, στο Αρκάδι, στο Σούλι, στο Μανιάκι, στον Ψηλορείτη, παντού.
Ο Σεβαστός Ιεράρχης Παλαιών Πατρών Γερμανός σηκώνει το λάβαρο της Επανάστασης στην Αγία Λαύρα και όλοι, Κλήρος και Λαός, ορκίστηκαν, «τούρκος να μην μείνει στο Μοριά ούτε στον κόσμο όλον». Μοίραζαν μαζί με το μπαρούτι και αντίδωρο, σκόρπιζαν πίστη και ελπίδα. Τα πύρινα λόγια τους γινόντουσαν ανεμοστρόβιλος στις «λαβωμένες» καρδιές των σκλαβωμένων Ελλήνων, γιγαντώθηκαν γράφοντας λαμπρές σελίδες για την Ελλάδα και τον κόσμο όλο.
Οι Ελεύθεροι Πολιορκημένοι του Μεσολογγίου ετοιμάζονται για την ηρωική έξοδο, οι Σουλιώτισσες χορεύουν, το χορό του θανάτου στο Ζάλογγο. Όλοι οι οπλαρχηγοί, Κολοκοτρώνης, Διάκος, Καραϊσκάκης, Μπότσαρης, Μαυροκορδάτος, Μακρής, Τζαβέλας, Μιαούλης, Επίσκοπος Ρωγών, Καψάλης και μυριάδες άλλοι, «…εδώθε με τη Λευτεριά εκείθε με το Χάρο…», όλοι βάδισαν προς το μεγάλο όνειρο, τη ΛΕΥΤΕΡΙΑ.
Όλοι τους ορκίστηκαν με υψωμένα τα γυμνωμένα τους σπαθιά, ενώπιον Θεού και ανθρώπων, «Ελευθερία ή θάνατος». Ήταν το ξέσπασμα μιας θείας επιταγής η κραυγή αυτή που έβγαινε εκείνη τη στιγμή μέσα από τον πόνο, μέσα από την

δυστυχία και το πυκνό σκοτάδι της μακρόχρονης σκλαβιάς.
Όσο και αν περνούν τα χρόνια η Άγια μέρα , η Γιορτή των Γιορτών του Έθνους μας, μας αναβαπτίζει για άλλη μια φορά στην κολυμπήθρα της Εθνικής υπερηφάνειας, στέκεται σαν μαγικό αστέρι και μας δείχνει το δρόμο του χρέους μας προς την Πατρίδα, μας εμπνέει το ιδανικό της Ελευθερίας και μας θυμίζει τη λύτρωση από τα δεσμά της σκλαβιάς και της αμαρτίας.
Εμείς οι νεοέλληνες σε όλους αυτούς, γνωστούς και αγνώστους, τους χρωστάμε ευγνωμοσύνη και πρέπει να νιώθουμε υπερήφανοι γι΄ αυτούς. Θα πρέπει με λαμπρότητα να πανηγυρίζουμε, να τους τιμούμε με τις καθιερωμένες Γιορτές, στο Στρατό, στα Σχολεία όλων των βαθμίδων, σε όλους τους χώρους, δημόσιους και ιδιωτικούς, ιδιαιτέρως στις Ιστορικές Πόλεις που το χώμα τους ακόμα είναι κόκκινο από το αίμα των νεκρών και που μυρίζει μπαρούτι.
Μπορεί να μας λοιδορούν για τα οικονομικά μας χάλια, ας δείξουμε όμως την Εθνική μας αξιοπρέπεια χωρίς να δίνουμε δικαίωμα να μας την απαξιώνουν. «Η μεγαλοσύνη στα Έθνη, δε μετριέται με το στρέμμα, με της καρδιάς το πύρωμα μετριέται και με το αίμα.»
Η Εκκλησία μας θρήνησε και θυσιάστηκαν στο βωμό του Αγώνα βρίσκοντας μετά από φρικτά βασανιστήρια ένα πλήθος Κληρικών, Πατριάρχες, Ιεράρχες, και χιλιάδες Κληρικοί όπου πύργωσαν με τα Ιερά οστά τους τον Θρόνο της Λευτεριάς.
Πρώτο θύμα, η κεφαλή του Έθνους, ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε’, ανήμερα του Πάσχα αμέσως μετά τη Θεία Λειτουργία, αφού τον άρπαξαν από το πετραχήλι τον έσυραν στην αυλή και πέρασαν τη θηλιά του σκοινιού στο λαιμό του τον έσυραν και τον κρέμασαν από την πτυσσόμενη σιδερένια πόρτα, τον παράτησαν στην αγωνία του θανάτου!!! Το παράδειγμα της θυσίας του ακολούθησε αργότερα στη Ρούμελη ένα Καλογεροπαίδι που το έλεγαν Αθανάσιο Διάκο. Οι τύραννοι με πυρωμένα σίδερα σούβλισαν το κορμί του εκείνη την Άνοιξη, ήταν μόλις 33 ετών, όσα και τα χρόνια του Χριστού μας.
Αργότερα ο Ιωσήφ Ρωγών στο μαρτυρικό Μεσολόγγι, βασανίζεται σκληρά και στις 13 Απρίλιου 1826 παρέδωσε την Άγια ψυχή του. Επίσης έχουμε τον Πατριάρχη Κύριλλο το ΣΤ’, τον Επίσκοπο Αγχιάλου Ευγένιο και άλλους. Από όλους τους κληρικούς πολλοί έγιναν γνωστοί και σύμβολα στο πάνθεο της Ιστορίας, άλλοι, να είναι ακόμα λησμονημένοι!!!
Όλοι τους ήταν γενναίοι γιατί τόλμησαν, στην καρδιά του ολοκαυτώματος, να υψώσουν την δική τους γαλανόλευκη. Με το αίμα τους πότισαν το δένδρο της λευτεριάς κι έγινε βαθύρριζο, πλατύφυλλο και κάτω από τη σκιά του, ζούμε σήμερα, εμείς ελεύθεροι.

ΓΕΝΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
25η Μαρτίου
1821
«Κλείσε μέσα στην ψυχή σου
την Ελλάδα και
θα νιώσεις κάθε είδους μεγαλείο»
Διονύσιος Σολωμός